

"LA BARCA D'ISIS"

"Egipthisme?... Màgia?... Ocultisme?... Esoterisme?... Ombrós sempre ombrós!... I, en tant, la barca d'Isis navega per damunt dels milions d'anys i de les pàgines d'aquesta novel·la inquietant i misteriosa." Aquestes paraules són les que porta la falca que lliga el llibre "La Barca d'Isis" de Joan Oller i Rabassa, novel·la que fa misteri que ens intriga i manté la novel·la als dits fins a veure el desenllaç. En aquesta obra, quarta posada a la venda, l'autor s'ha superat en molt, a les seves produccions anteriors.

REEDICIO D'UNA OBRA DE GUERAU DE LIOST

"La muntanya d'arnetistes", de Guerau de Liost, en la nova edició revisada que el seu il·lustre autor debia lletar poc abans de morir, està a punt de sortir.

UNA PUBLICACIO D'EXEMPLAR CONTINUITAT

"La Bíblia de Montserrat" ha publicat ja prop de la meitat dels volums que ha de comprendre-la en definitiva.

RECONSTRUCCIO DE PARIS

M. Pierre Dubard, en l'"Intransigent", publica una enquesta amb el següent enunyat: "Com refer París?". Nom anuncia una ofensiva de grans treballs. Sembla que ja fa temps que se'n parla d'això.—Després de 1923, un pla d'extensió de la regió parisenca havia d'esser posat a la pràctica, però fins avui encara no s'ha fet res.

K. GOUSEFF

El notable artista rus K. Gouseff, ja conegut a Barcelona i arreu per les seves exposicions freqüents a les nostres sales, és arribat fa poc del seu viatge d'estudi per França, Alemanya, Àustria, Suïssa i Itàlia, portant una esplèndida col·lecció de quadres i estudis, conseqüència del seu esforç incansable durant els seus viatges d'aquest estiu, els quals formen un conjunt força estimable, que tindreu ocasió de veure a la Sala Gaspar, Consell de Cent, 323, durant la quinzena que comença el pròxim dia 4, a les sis de la tarda.

SALA BADRINAS

Avui, dissabte s'iniciarà, a la Sala París, una exposició de dibuixos de costums barcelonins; una exposició de mobiliar modern de la casa Badrinas i la de pintura de l'artista del Vil·la, senyor Lluís Gisbert.

MORT DE LA COSA EPICA

Tota cosa antiga — cinema — ha mort. El nostre temps ja desitja l'acció, cap endarrerit. Voleu veure mitja dotzena de batalles del cinema èpic, varem veure la impressió que ja no hi ha més èpica que la realitat. Per tant, l'home veritablement heroi del cinema ha estat substituït pel passat i el temps de desmemorat. El periodista ha estat tret a la superfície i el seu objectiu és la cosa èpica, en cinema, però l'estil al repertatge.

"Els perses", d'E

DONEM aquí un fragment de la tragèdia "Els Perses" d'Esquil, en l'admirable traducció de Carles Riba a la "Fundació Benet Iltge".

Esquil està considerat com el més gran dels poetes tràgics de Grècia, i si bé és veritat que "Els Perses" no es pot considerar de molt una de les obres més belles del gran poeta, ofereix en canvi, un tret interessant en l'aspecte del seu patriotisme abrandat. Potser és una valor d'oportunitat retrobre Esquil, en aquest moment, a Catalunya. Valor d'aquesta línia remota, en la qual la paraula dels grans poetes feia tremir les multituds, en un amor enòs per la terra nàdima i les institucions. Podem imaginar fàcilment l'efecte que causaven, davant d'una multitud que havia viscut el fet, amb tantes hores d'angosta i d'exaltació, les paraules del missatger, i comunicant l'estrell dels Perses, sobre el fet més enlairat que enllà ha tramés la història dels homes, i aquell en el qual la gràcia de Grècia s'ofereix amb més títols a l'admiració de la humanitat.

"Anoy fills de la Grècia; allibereu la pàtria; allibereu els fills, les dones, els santuaris dels déus pairals i les tombes dels avis. Us hi va tot en la lluita".

Oportunitat també del poeta, en aquest temps de còlera moral i de mitja-riàlia, l'evocació de la seva figura severa i àlida, abrandat sempre d'un fervor religiós, que tenia tants títols de glòria a transmetre a la posteritat i escriu simplement sobre la seva tomba

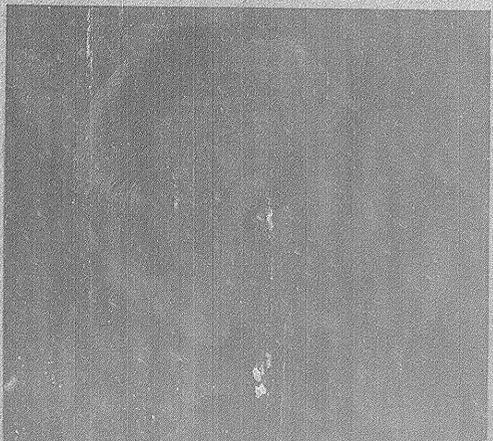
"Els camps de Marat us parlaran del seu valor, i els perses de llarga cabellera, que el vèren condider".

J. A.

El Missatger.—El que començà, oh senyora, tot el nostre infortuni, fou un geni venjador, un dia malvat aparegut no sé d'on. Un grec de la host dels atenescs vingué a dir al teu fill Xerxes que, si arribava la fosca de la negra nit, els grecs no esperarien més i, saltant sobre els bancs de les naus, cercarien, cadascun per la seva banda, salvar la vida en una fuga secreta. Ell, a penes ho hagué sentit, no comprenent l'astúcia del grec ni la gelosia dels déus, declara a tots els caps d'esquadra aquesta ordre: quan el sol haurà cessat de cremar la terra amb els seus raigs i la tenebra ocupi el sagrat enclos de l'aire, disposaran la massa dels vaixells en tres línies, per custodiar les erides i els passos bonents, i els altres en cercle

a l'entorn de l'illa d'Atas; perquè, si els grecs volen fugir d'un mal fat i troben secretament amb llurs naus una evasio, tots podran la testa: així és decretat." Tot això digué, escoltant-se massa un cor animós; perquè no sabia al futur que li reservaven els déus. Ells, sense desordre, amb docil esperit s'endeguen el sopar, i el mariner lliga el guló a l'escàiem, apte a la voga. Quan la llum del sol s'ha apagat i entra la nit, cada mestre de rem, cada entès en armes puja a la seva nau. De banc a banc tot són encorçament dins la nau llarga. Vaguen, cadascó en el seu rengle; i tota la nit, els mestres de nau tenen tot el poble naval en creuer. La nit passa, sense que l'esquadra grega assagi per enlloc cap secreta sortida. Però quan el dia, amb els seus poitres blancs, s'expandeix per tota la terra, esplendorós als ulls, de sobte, sonora, vé de la banda dels grecs una benastruga clamor, modulada com un himne, mentre, abruptament, l'eco dels penyalars il·lencs hi respon amb un al·luri. El terror s'apodera de tots els bàrbaros, enganxats en llur pensament; car no era pas per a una fuga que els grecs entonaven llavors el solemne pean, sinó per llançar-se al combat amb generosa arduesa; i l'escalf de la trompeta inflamava tota la línia. Aviat, amb el cop igual del rem fressejant van batre la salabrosa fondària, a la veu del còmit; i tots ràpidament apareixen en plena vista. L'ala dreta, ben alineada, venia la primer, en ordre; després tot l'estol avança, i es senti, a la vora, llavors un gran crit: "Anau, fills de Grècia, libereu la pàtria, libereu els fills, les dones, els santuaris dels déus pairals i les tombes dels avis: us hi tot en la lluita!" I vet aquí que, per la nostra banda, un brogit de llengua persa els respon: no és més el moment de triar. Naus contra naus ja es ferixen amb les rodes de bronze. Un vaixell grec ha començat l'abordatge i talla tot l'aplustre d'un bastiment fènic; els altres, cadascun adreça l'asta contra un altre. El rial de l'armada persa de primer resistia; però com la seva multitud era aplegada en un estret, on no hi havia entre ells auxili possible, i es colpeien els uns als altres amb l'esperonada de llurs boques de bronze, se'ls trenca tot l'aparell romer, i llavors les galeres gregues, no pas aixelbradament els volten, els burxen; es capgiren els bucs de les naus, la mar ja no es veu, coberta de despulltes i de matança d'home; les riberes i els esculls són plens de cadàvers, i en una fuga sense ordre

Figures del cinema

Grata Garbo

filosofia cristiana

per A. Eschissans

continuació d'un intel·lectualisme basat en l'Humanisme greco-lati, però crisi finalment en l'Humanisme cristià-cathòlic. Ens trobem ara, ran de l'any dos mil, en una penicil cordial i mental, molt semblant, salvant les distàncies de temps i d'espai? Si nosaltres parlem de Plató i Jesús, per a l'organització de les doctrines noves, és molt possible que Berdiaeff ens respongui, creient-hi o no, amb el nom de Dostoiéwski? Qui sap! Quan Keiserling excitava Rússia de la seva Europa, és que la contemplava Orient i no pas Occident. Però quina meca d'Orient ha d'ésser, per a nosaltres, platònica i cristiana? L'Orient de Nazareth? L'Orient de Leningrad?

Nosaltres homes, tenim sempre una pàtria natal. Però ens passen la vida aplegant a construir-nos una pàtria intel·lectual. I arriba la mort, i ens demostrem que, fet i fet, allò que ajuda a pensar pel món amb optimisme fa la creació interior d'una pàtria espiritual. No serà aquesta la simple ruta del món modern, en vent l'any dos mil? Veu ara desencarriat l'espèrma cerebral i cerebral de la nova Èklat Mitjana? La grandesa del Crist, aquesta dimensió fenomenalment catòlica de la praxiema més moderna? Entre Plató i Jesús, o entre Dostoiéwski i Lenin, com a símbol evolutiu, neix una nova filosofia, que per a molta gent és una nova religió? Sigueu com sigui, nosaltres, intel·lectuals, ens veiem la voluntat de pensar: en la voluntat de cultura, passarem sempre una llarga camí heràtic i més o menys, en voluntat de purificació, en praxiema del desordre i de la crisi.

EL CINEMA

CONSELL ALS ESPECTADORS

Si ja heu vist el film, no atabaleu els vostres vots amb els colades de la vostra crítica. No digueu, per exemple: "Aquesta escena que hi ha, allà, és la meua, és va sorprenent de seguida al retornar l'actor i veureu com trenca les ampolles de champagne" i si es tracta d'un film polític, se anunciar amb els crèdits: "tant que és laic i el que només s'ha vist després d'estrictes en la penicil i el que ha assolit la crítica. No en tindrèu cap glòria ni satisfacció. Fins al moment que el fet sigui demostrat ningú no us acusarà perquè de absolutament inverosímil i que no sigui, a més, talment caldrà que ja heu vist el film i us exposeu a què us mirin per sobre l'espatlla.

EL CANT DEL NIL

Savoir podria, amb ocasió d'aquest film, molt ben acusar a Sam Wood d'haver-li plagiat escenes de "La gran duquesa i el cambre"; les monedes que el guia de viatgers Gamit fa a la seva mestressa, a la que estima sense esperança; fan pensar en la història de la gran dama que no pot evitar anar a caure als braços d'un criat insidiat, i fins i tot, Sam Wood hauria hagut de continuar. Però, vet ací que de sobte explota la seva pròpia imaginació i es deixa caure en el gran drama, Cavalcades, Hagefació, cerimònies aràbigues. I el film descarrila "Mek loub": Estava escrit.

SOMRIANS A LES TAULES

A París assistirem de fa dies setmanes a una impressió arribada de sobirana a l'escena. El Teatro de la Porte de Saint Martin ens dona Lluís XV, el Casino de París, Carlos VII, Francesc I i també Lluís XV, el Chatelet, Lluís XIV i Carlos II d'Espanya. Dintre de pocs dies, Ricard III ocuparà l'Atelier, i Napoleó a l'Odéon. I dintre d'unes setmanes comptarem encara amb "Florestan i príncep de Mònaco", que Sacha Guitry, Albert Willaert i Heymann treballen per a instal·lar a l'escenari del Variétés.

REX INGRAM

Donarem abir la notícia que Rex Ingram era a Barcelona. Desconeciem els seus propòsits, si bé hi ha confidències que pensa realitzar un film en terres hispàniques. El nostre redactor cinematogràfic ha tingut un interessant interès amb ell que publicarem en el número de dilluns.

Figures del cinema

EL GÈNRE DE DEPENDENTS

Georgeaux hem mirat amb un air de malifança les últimes tendències del Centre Autonomista de Dependents. Anem a preparar qualcun de conceptual i si l'efecte que hem de assolir és desolador de pànic i de tristesa de gèn. En efecte, tenim que organitzar una sèrie de quatre sessions dedicades a Pitarra, Guimerà, Rusiñol i "un autor modern". Això és un concepte molt més de la que l'obra no valgui res. Cal representar drametes de Pitarra, Guimerà i Rusiñol i un autor modern presentat de la seva qualitat. Però perquè que sigui "autor modern" no és tal autor, que estigui més que Pitarra i Guimerà. Caldrà representar un autor modern que no sigui "autor modern". Afegint-hi una sèrie de quatre sessions dedicades a l'organització de representacions de dependents. El primer d'aquestes sessions s'ha celebrat la companyia: "Mònaco, Mònaco, Mònaco" amb representacions que ha format, després d'una sèrie de representacions, l'obra de "Mònaco, Mònaco, Mònaco" que ha format, després d'una sèrie de representacions, l'obra de "Mònaco, Mònaco, Mònaco".

EL GÈNRE DE DEPENDENTS

En els últims dies hem mirat amb un air de malifança les últimes tendències del Centre Autonomista de Dependents. Anem a preparar qualcun de conceptual i si l'efecte que hem de assolir és desolador de pànic i de tristesa de gèn. En efecte, tenim que organitzar una sèrie de quatre sessions dedicades a Pitarra, Guimerà, Rusiñol i "un autor modern". Això és un concepte molt més de la que l'obra no valgui res. Cal representar drametes de Pitarra, Guimerà i Rusiñol i un autor modern presentat de la seva qualitat. Però perquè que sigui "autor modern" no és tal autor, que estigui més que Pitarra i Guimerà. Caldrà representar un autor modern que no sigui "autor modern". Afegint-hi una sèrie de quatre sessions dedicades a l'organització de representacions de dependents. El primer d'aquestes sessions s'ha celebrat la companyia: "Mònaco, Mònaco, Mònaco" amb representacions que ha format, després d'una sèrie de representacions, l'obra de "Mònaco, Mònaco, Mònaco".